

26.7x19.24	1	3	עמוד	עולם קטן	12/10/2018	65552204-9
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

האף הארוך של האנטישמים

פי"פ תמונת מחפיל של גומי קורבין

האנטישמיות המודרנית מגלה שהרצל טעה בניתוח הבעיה היהודית • יהודים שהתכחשו ליהדות כלאום קיבלו את הצורר הגרמני, ויהודים שמתכחשים ליהדות כחזון מדיני מקבלים את ה-BDS • מדוע אנו זקוקים למראה שמציבים לנו האנטישמים החדשים?

מוטי קרפל

איננה רק דת, ועם, ולאומיות, וארץ, ולשון, ותרבות, אלא גם מלכות, רעיון מדיני, או ממלכתיות אם תרצו. והנה באה האנטישמיות החדשה ומזכירה להם ולנו שכל יהודי באשר הוא מזוהה אוטומטית עם מדינת ישראל. ירצה או לא. ואם ינסה לברוח מהעובדה הזאת, יבואו האנטישמים, ממש כמו אז, ויזכירו לו. מדובר על היהודים הליברלים והנאורים, תומכי המפלגה הדמוקרטית בארה"ב, שחושבים, ממש כמו יהודי גרמניה באותם ימים, שאם הם יתכחשו למדינת ישראל יניחו להם. מדובר גם על יהודים חרדים, שמותקפים בחו"ל משום שלמרבה האירוניה אחרים רואים בהם את נציגיה של מדינת ישראל. בחג הסוכות האחרון נרשמו על סוכה של חב"ד שהוצבה בחוצות מנהטן המילים: "צאו מעזה". לפני כשנה הותקף חסיד סאטמר בהולנד בתור נציג של מדינת ישראל, וכל טענותיו על כך שהוא אנטי-ציוני נדחו בבוז בידי התוקפים. האנטישמים לא בודקים בציציות.

אבל לא רק שם. גם אצלנו יש אנשים שהרעיון של מדינת ישראל כמדינת העם היהודי עושה להם פריחה. ראינו את ההתנגדות לחוק הלאום לאחרונה. חלק גדול ממנה בא על הרקע הזה. אבל לא רק בשמאל, גם בימין ישנם רבים שלא מבינים את ערכה של המדינה כמדינה. מדינת ישראל הזאת, הקונקרטית. המדינה בעצם. יש כאלה שרוצים להפריט את המדינה לדעת ויש אחרים, קצרי רוח, שמבחינתם הכול או לא כלום, ומכיוון שהמדינה עדיין איננה מושלמת ויש בעיות רבות בתפקודה, מבחינתם היא יכולה ללכת לעזאזל. כל אלה זקוקים לאנשים כמו ג'רמי קורבין. למראה שהוא מציב לנו. לתזכורת שלו. לבטורה שהוא מביא לנו. הוא איננו יהודי אבל יש לו אף ארוך. הוא מריח מצוין. באיזה שהוא מקום לא-מודע קורבין וחבריו כבר מבינים משהו שאצלנו רבים עדיין מתכחשים לו, ש"מדינתנו, מדינת ישראל, [היא] יסוד כיסא ה' בעולם, שכל חפצה הוא שיהיה ה' אחד ושמו אחד, שזהו באמת האושר היותר עליון" (הרב קוק, אורות ישראל). זוהי הסיבה לשנאה הפתולוגית שלהם. זו מהותה של האנטישמיות בכלל ושל זו המדינית בפרט. הם מבינים את ערכה של המדינה. כדאי שנקשיב להם.

גדולה. חלקם עדיין מתחמקים מלומר זאת בפירוש, אבל רבים מהם כבר מעזים לטעון בריש גלי שאין למדינת ישראל זכות קיום. השנאה הפתולוגית הזאת למדינת ישראל מלמדת אותנו מי אנחנו. נרצה או לא נרצה, איננו עם ככל העמים ולא מדינה ככל המדינות. אין עוד מדינה נרדפת כמו מדינת ישראל בדור הזה. אין עוד מדינה שהכול בודקים בציציותיה ללא הפסק ושמוצבת כנגדה הטענה שאין לה זכות קיום. אבל האנטישמיות בגרסתה העכשווית מלמדת אותנו עוד דבר חשוב: היא מגדירה בעבורנו מרכיב עקרוני בהותנו היהודית בדור הזה. היא שמה בעבורנו את האצבע על הנושא המרכזי. קשה להיות יהודי. הדבר מחייב, הדבר תובעני. לכן תמיד היו יהודים שהתכחשו. תמיד היו יהודים שברחו מעצמם. לכן גם תמיד מופיעה האנטישמיות ומזכירה לנו מי אנחנו ומה אנחנו. והיא תמיד מדויקת. תמונת ראי. היא מבינה הרבה יותר טוב מאיתנו מי אנחנו. יש לה חוש ריח מפותח.

כך היה בימי הצורר הגרמני. יהודים התכחשו ליהדות כדת. התביישו בה. בא הצורר הגרמני יימח שמו והזכיר להם שיהדות איננה רק דת. גם כשהיהודים הליברלים המתקדמים והנאורים של גרמניה טענו בכל תוקף שאין כל קשר ביניהם לבין ה"אוסט יודן", יהודי מזרח אירופה, "הדתיים הפרימיטיביים" ההם, וקיוו בכך להציל את עורם, הזכיר להם הצורר שיהדות היא הרבה יותר מדת. עכשיו שוב יהודים מתכחשים. הפעם הם מתכחשים למדינת ישראל. הם מתכחשים לעובדה שהיהדות היא גם, לא רק, רעיון מדיני. שהיהדות

אנחנו נוהגים לא אחת להשתעשע באמרה "הניתוח הצליח אבל החולה נפטר", והנה באה האנטישמיות החדשה, האנטישמיות המדינית, זו שמתפשטת היום כאש בשדה קוצים בעולם המערבי, ומלמדת אותנו שישנם גם מקרים הפוכים שבהם הניתוח נכשל אבל החולה מתאושש, הולך ומחלים, הולך ומבריא.

הניתוח שנכשל הוא הסברו של חוזה המדינה בנימין זאב הרצל לאנטישמיות, הסבר שהפך לבסיסה של האידאולוגיה הציונית. החזון של הרצל בדבר הקמת מדינת ישראל הפך להצלחה גדולה אבל האנטישמיות החדשה של העידן שלנו הפריכה את הדאיאגנוזה שלו מכול וכול. הרצל טען שהסיבה לאנטישמיות נעוצה בעובדה שהיהודים מפוזרים בין העמים, ולכן הם שנואים. לדבריו, אם יתקבצו היהודים, יהיו עם ככל העמים ויקימו לעצמם מדינה ככל המדינות - תיעלם האנטישמיות. זה היה מבחינתו "פתרון שאלת היהודים". המרשם של הרצל התקבל, הפתרון שהוא הציע לבעיית היהודים הוגשם, מדינת ישראל הוקמה, אבל האנטישמיות לא פסקה. היא רק לבשה לבוש חדש, מדיני.

האנטישמיות של העידן שלנו, האנטישמיות המדינית, שומטת את הטיעון המרכזי שעליו מבוסס הרעיון הציוני, ולא מותירה לנו ברירה אלה לכונן את הציונות על בסיס חדש: לא עוד "מקלט בטוח", לא עוד ציונות של קיום, אלא ציונות של ייעוד, זו שעם ישראל דגל בה מאז ימי אברהם איבנו ומשה רבנו. מנהיג מפלגת הלייבור האנגלית ג'רמי קורבין וחבריו מתנועות ה-BDS למיניהן עושים לנו טובה

בימי הצורר הגרמני יהודים התכחשו ליהדות כדת. בא הצורר הגרמני יימח שמו והזכיר להם שיהדות איננה רק דת. עכשיו יש יהודים המתכחשים למדינת ישראל. הם מתכחשים לעובדה שהיהדות היא גם רעיון מדיני. והנה באה האנטישמיות החדשה ומזכירה להם ולנו, שכל יהודי באשר הוא מזוהה אוטומטית עם מדינת ישראל. ואם ינסה לברוח מהעובדה הזאת, יבואו האנטישמים, ממש כמו אז, ויזכירו לו